Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensvärd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensvärd, T. C.: ”Drøm og Virkelighed”, i Gyllembourg-Ehrensvärd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069606048.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Jeg gik nu hjem til min Onkels Huus, for at lade mine faa Sager flytte. Den gamle G. sad paa mit Kammer. Han holdt en Portefeuille i Haanden. Med qvalt Stemme sagde han til mig: »I denne er de to tusinde Rigsdaler. Skal jeg række Dem den? Eller maa jeg give Hr. B. den tilbage? O kjære Julius! tænk paa den Dag, da han fulgte Dem ind i dette Værelse.« - Disse simple Ord, de Erindringer, de gjenkaldte, brød mit haarde Sind Jeg brast i Graad. G. omfavnede mig med Henrykkelse. »De giver efter, bedste Julius! Maa jeg føre Dem til Deres Onkel?« - »Nei, gode G.,« sagde jeg: »De Vilkaar, han forelægger mig, kan jeg ikke underskrive.« - »Ak!« svarede G.: »De veed nok, hvor bestemt han er. Kun paa de Vilkaar vil han see Dem igjen.« - »Saa giv mig Portefeuillen,« svarede jeg rask. Jeg greb den, kaldte en Karl ind, som skulde bære mit Tøi, leverede ham det, omfavnede taus og hjertelig den gamle G., og forlod Huset, uden at see mig tilbage. Jeg fulgte med Karlen til mit nye Logis. Det var allerede ganske mørkt. Jeg kastede mig paa en Stol, og blev længe siddende, sønderreven af de stridigste Følelser. Endelig kom min Vertinde, en godmodig, aldrende Kone, og spurgte, om jeg ikke befalede Lys. Jeg modtog hendes Tilbud, og lod mig tillige bringe Pen og Blæk, og tilskrev nu min Onkel et Brev, der i Sandhed bar Præg af den Stemning, som Erindringen om hans fordums Kjærlighed havde opvakt hos mig. Jeg takkede ham for al hans Godhed, ogsaa for hans sidste Velgjerning, og lovede tilsidst, ikke at foretage mig Noget, der kunde gjøre mig uværdig til at være - hvad jeg i det mindste i mit Hjerte stedse vilde blive: hans Søn. - Nei, sagde jeg ved mig selvjeg vil ikke trodse ham. For det første vil jeg ikke ægte Lise. Tiden, haaber jeg, skal forsone ham baade med hende og mig, og jævne denne Sag, som saa mangen anden. Jeg sendte Brevet til min Onkel endnu samme Aften, og følte mig derved overmaade lettet.